

Куди стікає час?

Євген Постульга. Минає все: Поезія. – Прилуки: КП «Прилуцька міська друкарня», 2017. – 136 с.

Цієї осені в Прилуках побачила світ нова поетична збірка відомого на Чернігівщині поета Євгена Постульги під філософською назвою «Минає все». До збірки увійшли 200 поезій написані протягом 2010 -2017 років.

Євген Васильович Постульга належить до плеяди молодих поетів-семидесятників, які увійшли у літературний процес Чернігівщини у розквіт «брежнєвського застою» і своєю поезією розорали цілину компартійної тематики. Це була потужна хвиля молодечої енергії, яка вже зростала на національній традиції, яку для неї підготували шістдесятники. До цього гурту ми відносимо Петра Пулінця, Дмитра Іванова, Олександра Самійленка, Таїсію Шаповаленко, Володимира Кашку, Любов Бутко, Володимира Сапона, Василя Буденного, Валентину Примостко, Володимира Сенцовського, Івана Просяника, Анатолія Шкуліпу, Олексу Нестеренка, Віктора Попка, Євгена Постульгу... Вибачте, якщо кого забув. Саме ці поети Чернігівщини, як на мене, заклали підмурівок вже нової – української – вільної від політичних догм, поезії Сіверського краю. Значна частина їх зреалізувала себе на літературній ниві, стали членами Національної спілки письменників України, збагативши своїми творами літературну скарбницю батьківщини. Частина, відійшли у затінок, але продовжували озиватися до сучасника своїми поетичними книжками, акумулюючи у них найхарактерніші ознаки часу. До останніх належить і Євген Постульга...

Євген Васильович автор поетичних збірок «Арія жайвора» (2004), «Ужинок радості і смутку» (2004), «Калинове сонце» (2010), численних поетичних творів надрукованих у провідних часописах України. «Минає все» - нова збірка автора. Про що ж повідомляє поет, звертаючись до сучасника?

Уже з першої поезії збірки ми бачимо, що до нас звертається вишуканий у своєму поетичному баченні лірик: *Осінь така глибока. Така глибоческа осінь! / Повнятьс я білим соком / Тумани холодні, босі.* Євген Постульга за фахом художник. І оцю багату мистецьку палітру природи він намагається передати і в слові поетичному. Згодьтесь художнє означення *осінь глибока* вміщає в себе значно більше понять, аніж ознаку часу. Який простір для роздумів, для мрій...

Свою збірку автор розділив тематично. До неї увійшли розділи «Нев'януче», «О, мама мія!», «Старі вітри», «У миготінні світла й тіні», «Украдений рай». Кожний з цих циклів різний за об'ємом, від 12 до 86 поезій, за емоційною наснагою, за філософською насиченістю. Не буду вдаватися до переказу сюжету збірки... Переказувати вірші річ невдячна. Скажу лише, що

кожен із циклів вразив мене своєю емоційністю, правдивістю, образністю і високим художнім смаком. Особливо розділ «Утрачений рай» до якого увійшло 50 поезій об'єднаних тематично навколо ідеї ошуканої України.

Тема України на сьогодні одна із найбільш актуальних в літературі. Письменники шукають відповідь на питання: «Чому ж одна революція змінює іншу, а народ лишається ошуканим? Коли ж зрештою переможе Правда про яку так гарно сказано у нашому гімні?». Постульга знаходить відповідь на це питання: *Не хочу в бруд залазити, не хо.../ І заздрити і ситим, і тупим,/ що, наче свині, в золоті і сріблї,/Що кажуть – ми еліта і стовпи,/ ну й що,мовляв, що жадібні і підлі...* Поет визначає своє місце: *Я буду лиш отим одним із ста,/ Аж від колись, і нині й до загину,/ У кому чистим іменем Христа/ Взяли і розіп'яли Україну/.* Так людська і громадянська позиція вражає...

Ще однією провідною темою збірки стала тема згорьованого, зраженого і знищеного українського села. На мою думку, ніхто, опісля книги Дмитра Іванова «Село в терновому вінку», так гостро і зболено не підіймав цієї теми. Наведу лише декілька цитат: *«одгриміли грози помаранчеві,/одцвіла блакитна каламуть...», «раю мій порослий бур'янами з хатами сліпими, без дверей», «навіть Удай хворий на сухоти/і лісок лисіє на очах...», «вже, як цвинтар мапа України від покійних сіл і хуторів».* Проте навіть такий мінор і зажура у поетичних рядках не змушують автора зрєктися села. Він палко любить село, людей села, їхню невтомну, страдницьку працю. Поет вже не йме віри «новітнім пророкам», він вірить в суд Божий: *«але селом,немов пройшла чума,/якась глуха,безмовна порожнеча./ І батьківської хати вже нема,/і вулицями бродить всяка нечисть.»*, *«зійди з небес Архангел Михаїл і покарай лукавого нарешті».*

Тематичну основу розділу «Старі вітри» склали філософські роздуми автора над суттю людського буття. Це не надокучливі теоретизування, а жива правда життя в якому: *«світ в мені розправить плечі, як розправляє крила птах, і оніміє порожнеча, і захлинеться самота».*

Але ж все ж таки провідною для Євгена залишається пейзажна лірика. Збірка наскрізно зіткана із ліричних замальовок, етюдів, поетичних вітражів де *«хмари в накидки тчуться, в пледи і пелерини, щоби влягтись нечутно на пагорби і долини, на спорожнілий спокій відспіваний вже піснями...»* . Ну, що тут вже додаси? Гармонія...

А який чудовий оксюморон використав Євген у поезії про сільські клопоти: *«Осінній день оперся на паркан, дістав махорку, клаптичок паперу, скрутив цигарку, витер сірника і затягнувся...»,* бо вже й втомився, адже *«в саду сушняк обрізував, палив, у хлів заносив рубанці й поліна, а потім грядку заступом копав, садив часник і дуже матюкався, коли виходив півень, наче пан, і розгрібав насаджене...».* Уміння Євгена знаходити і творити нові неординарні художні образи вражає: *«І синій день. І синя даль – осіння насолода. І не хвилюється вода заглиблена у подив».* Ви коли небуть зустрічали

в художній літературі образ води заглибленої в подив? Я – ні! Як чудово і самотньо! Саме з таких знахідок і складається художній стиль письменника...

Я знайомий з паном Євгеном ось уже більше сорока років. Саме з тих сімдесятих... Ми – щирі друзі..., а тому особисте інколи бере верх над літературознавчим. Та я не втрачаю об'єктивності, є в збірці вірші і нижчого гатунку, але їх зовсім мало. Бо ми маємо справу зі справжнім Поетом, який сприймає світ своїм полум'яним серцем і крицево чистою душею. А це, згодьтесь, головне...

Особисто ж для мене, Євген завжди слугував за зразок, коли писав твори інтимної лірики. Він вмів оспівати кохання так делікатно, так витончено, що мимоволі у серці ці рядки набирають конкретних обрисів. Не дивуйся, читачу, не зводь себе запитанням: «Яке ж то кохання після шістдесяти?!». Кохання понад часом... Справжні поціновувачі інтимної лірики знайдуть у збірці багато цікавих рядків. Особисто мене вразив оцей: *«Набреши мені, що кохаєш, що ночами давно не спиш. Я повірю тобі, ти знаєш, спроможися кохана лиш... Набреши мені, що кохаєш я повірю тобі..., мабуть»*. Скільки у цих рядках чоловічого...

Над рядками Євгена Постульги можна розмірковувати ще довго, вони дають цікавий матеріал і для серця, і для розуму... Але жанр рецензії має свої закони. Час завершувати... Я щиро вітаю свого літературного побратима з виходом книги, зичу йому нових творчих злетів, а ще багато – багато здоров'я і наснаги. А збірці – короткого шляху до серця читача.

Олександр Забарний – член Національної спілки письменників України.